

AM

Kultura
Sport
Zpravodajství

Redakce

Laura Fikesová Šéfredaktorka

Johana Kunzová

Alžběta Kopernická

Pavlína Jurková

Patrik Sivek Editor

Dagobert Janota

Metod Fikes

Kontakt:
fikela25a@sgagy.cz
sivepa28b@sgagy.cz

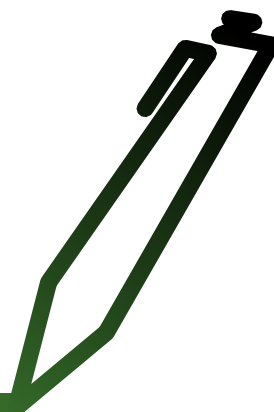
 Redaktor/ka nemá zájem o zveřejnění své fotografie

Obsah čísla

IDLES	Kultura	4
Zahraj to znovu, Same	Kultura	7
Odznak všestrannosti olympijských vítězů	Sport	8
Shrnutí víkendu v Bahrajnu	Sport	10
Shrnutí víkendu v Saudské Arábii	Sport	10
Shrnutí víkendu v Austrálii	Sport	11
Doprava v Kladně	Kladno	12
Pind'a	Život	14
Proč se nefotit v Osvětimi?	K zamyšlení	16
Coup d'état	Historie	18
Kladno (opět) v baráži	Sport	20
Lyžařský kurz	Škola	21
Vyhlášení sportovce roku 2024	Škola	23

Mluví k Vám editor

Vážení čtenáři, vážené čtenářky, vážené čtenářstvo,

každý časopis je zaměřen na určité téma nebo oblast. Vydáte číslo a čekáte, koho bude zajímat, hledáte je. My už jsme naše čtenáře našli, nyní je řada na Vás, najít si nás.

Během března jsme udělali průzkum veřejného mínění mezi studenty, ptali jsme se na zájmy, co vylepšit anebo jsme si jen vyměnili pár slov. Vaše námítky a nápady jsme využili k vytvoření tohoto čísla, které je jakýmsi průřezem toho, co se děje na půdě školy a v okruhu 20 001,6 km, za což musím poděkovat celé redakci i všem dotázaným.

Také bych chtěl poděkovat vedení, za každý list každého výtisku, které se k Vám nyní dostanou snáze.

Začneme komedií Zahraj to znovu, Same od Woodyho Alena, která rozesmála celé publikum včetně mě, přečtete si stručné zhodnocení koncertu v SaSaZu a proč tam raději nechodit, podíváme se na okresní kolo tradičního OVOV, následně budeme bedlivě sledovat první tři Grand Prix letošní F1, zjistíte, kudy raději nejezdit další čtvrtletí, Metod nám představí svého Shetlandského ponyho, dále máme na seznamu kulturní vsuvku o focení v koncentračních táborech, dočtete se něco málo o převratech minulého století (pro inspiraci),

proniknete, byť jen na chvíli, do nitra kladenského hokeje, zalyžujeme si v Rakousku a zakončíme to sportovcem roku, kterým se stala Radana Lapáčková (gratulujeme) a názorně si předvedeme diverzitu v názorech na film Její tělo. Zkrátka, každý si přijde na své. A pokud ne, tak se s námi prosím podělte o Vaše názory, jsou pro nás tím nejdůležitějším pro budování Žurnálu.

Doufám, že si nás najdete.

Patrik Sivek

IDLES

11. března se v pražském klubu SaSaZu odehrálo vystoupení post-punkových IDLES v rámci jejich turné k poslední desce TANGK. Proč je SaSaZu nejhorší klub, jaký jsem kdy navštívil, a jaký koncert byl, se dočtete níže.

Když minulé září oznámila bristolská skvadra IDLES pražské vystoupení, po vstupence jsem okamžitě sáhl. Když jsem se ale dozvěděl, že koncert bude v nechvalně proslulé, trapné diskotéce a pseudo klubu SaSaZu, začal jsem kroutit očima. Každý, kdo se o tuto kapelu nějakým způsobem otřel, si musel ťukat na čelo. A ano, já si opravdu ťukal na čelo při čtyřicetiminutovém čekání na 0,25 litrů Coca-Coly v plastovém kelímku, ale o tom až později.

Rok uběhl neskutečně rychle, vzhledem k objevení jiných kapel jsem na IDLES trochu pozapomněl, ale zároveň jsem se dost těšil kvůli jejich údernosti a chytlavosti. Deska TANGK, která turné provázela, vyšla v únoru a mě moc nezaujala, jemnější, syntákový výraz mi ke kapele moc nesešel, a proto jsem se setu lehounce obával, nakonec vše dobře dopadlo.

Ke klubu jsem dorazil okolo osmé, kdy začínala předkapela, která mě moc nezajímala, a tak mi ani nevadilo, že jsem set vlastně celý nezachytil. Vystál jsem si frontu na odbavení vstupenky, která, ačkoliv vypadala velmi dlouze, trvala krásných pět až deset minut. Když jsem se dostal dovnitř, hned jsem byl překvapen sekuritáky, na

kteří nejsem z koncertů, které obvykle navštěvuji, zvyklý. Jsem za to rád, přijde mi, že trochu kazí atmosféru, ale ve větším prostoru, jako byl tento, se to asi dalo odpustit. Nicméně jsem byl při prořazování málem seřván za to, že jsem měl v kapse drátová sluchátka.

Otráveně jsem se tedy postavil do fronty na šatnu, která byla rovněž poměrně krátká. Poté už jsem tedy konečně vyrazil do tohoto absolutně bizarního klubu. Je postaven vskutku zajímavě. Balkony, po levé a pravé straně bar, po jednom schodu pod ním parket. Jak jsem zmiňoval, předkapela, kterou byla DITZ, mě moc nezajímala, a tak jsem se postavil do fronty na pití. Hudbu jsem moc nevnímal, ale pamatuju se, že to bylo úderné a rychlé.

Hlavní důvod mé nepozornosti byla absolutní frustrace z fronty na Colu, stál jsem tam krásných čtyřicet minut. Kvůli tomu jsem si nestihl zařídit obstojné místo, a tak jsem se ponížene vydal dozadu na parket. IDLES začali přesně na devátou, to mě potěšilo, nic nesnáším víc, než nervózní čekání na vystoupení. Ale hned ze začátku jsem si všiml velkého problému. Sál je obohacen o čtyři sloupy, pokud někdo měl

tu smůlu (jako ze začátku já), že za nimi stál, téměř nic neviděl. Do toho musím také započítat, jak nízké bylo podium, a tak jsem první čtyři skladby sám sobě ve své hlavě nadával, proč jsem čekal tak dlouho na tom příšerném baru!

Vzhledem k tomu, že mi je blbě se na akcích tlačit dopředu, vytrvale jsem čekal na příležitost. Ta se naskytla, když se dva mladíci snažili probourat dopředu, jednoho z nich jsem se chytil za rameno a hurá, už jsem v centru dění! Výhled dokonalý, cítím propojení s hudbou a zároveň vedro jako v tlakovém hrnci. Celý dokonalý set jsem se zbytkem protančil a prozpíval a i přes bariéru mezi podiem a publikem bylo cítit vzájemné porozumění a interakce.

Zazněly skladby napříč celou diskografií, takže své si našel každý. Výraz a celková energie frontmana Joea Talbota (i zbytku kapely) byla absolutně bezkonkurenční, jediný moment, který byl poněkud zvláštní, byl ten, když zazněla emotivní Beachland Ballroom. Ve vyvrcholení tohoto geniálního hybrida soulu a agresivního post-punku jsou „vyřvané“ výšky, které ale Talbotovi často ujely a zněly falešně, což v kontextu skladby působí, slovy Ireny Cafourkové, trapně.

Když to ale opomenu, celkově to byla nádherná

zkušenost, Talbot během vystoupení několikrát adresoval svůj postoj ke konfliktu v Palestině a vyjádřil solidaritu s oběťmi v Gaze. Kapela má levicové postavení - ostatně z jejich textů je to více než očividné - a byla ze začátku konfliktu tvrdě kritizována za to, že se k němu nevyjádřila na sociálních sítích, což je více než absurdní u lidí, u kterých je více než zřejmé, jaké stanovisko budou zastávat.

Zároveň také zazněla slova k ukrajinskému konfliktu, jeden z největších hitů IDLES je skladba Danny Nedelko, která je pojmenována podle jejich blízkého kamaráda, který ze země emigroval. Během ní Talbot mával s modrožlutou vlajkou a slogan DANNY NEDELKO COMMUNITY SO F**** YOU (který před posledním refrémem hláskuje energický kytarista, který je zároveň zubařem(!), Mark Bowen) se po celém sále odeřval s absolutním nasazením.

Někteří nemohli tyto projevy vystát (čemuž se neustále udivuji, když jdete na akce kapel, které OČIVIDNĚ zastávají nějaké politické stanovisko, nemůžete čekat, že mezi skladbami něco neprohodí, to je jako jít na Kluse a stěžovat si, že mluvil proti Babišovi, nebo jít na Ortel a stěžovat si na antiislamistiku). Od Menšiny (s velkým M) lidí se dalo zaslechnout bučení, někdo to dokonce oglosoval slovy „strčte si tu Palestinu a Ukrajinu do prde**“

Mezi mé oblíbené momenty patřila mimo jiné hymna proti toxicky maskulinním, směšným idiotům Never Fight a Man With a Perm (nikdy nebojuj s chlapem s trvalou), ach, v jak živé paměti uchovávám ty úderné kopáky a dupání!!!

Zároveň, ač nerad, musím uznat, že skladby z nové desky, které mi ve studiovém kabátku vyloženě přišly jako blbina, jsem si náramně užil. Třeba takový DANCER, naživo absolutní nakládačka, tancovačka a zpívaná.

Po koncertě jsem si už jenom vyzvedl rychle bundu a cestou vstříc pryč jsem se snažil zapomenout na otrěsný klub a rozjímat nad nabytými zážitky. Návštěvu koncertu IDLES doporučuji všem náruživým tanečníkům, kteří si chtějí užít komunitní zpívání a hodně lásky, ostatně slova, která provázela celé turné a poslední desku, znějí LOVE IS THE FING!

Shrnuto jedinou větou, IDLES navždy, SaSaZu NIKDY!!!

Plakát k turné

Joy As an Act of Resistance (3. deska)

TANGK (poslední vydaná deska)

Zahraj to znovu, Same

S Klubem mladého diváka jsme ve čtvrtek 7. března vyrazili do divadla Mana v pražských Vršovicích. Navštívili jsme představení, které se jmenovalo „Zahraj to znovu, Same“. Divadelní hra byla napsána Woody Allenem.

Celá divadelní hra pojednává o nedávno rozvedeném filmovém kritikovi Felixu Alanovi, který se díky radě svého nejlepšího kamaráda snaží dostat zpátky do milostného života. Tento kamarád společně se svou přítelkyní mu domlouvají vše možná rande a schůzky, ale žádná z adeptek není podle jeho gusta. Kvůli této okolnosti se začne sblížovat s kamarádovou přítelkyní a pomalu mu připadá, že ona je ta osoba, se kterou je mu nejlépe. Nechce si to přiznat, ale zamiluje se do ní. Jeho nejlepší kamarád je tragický podnikatel, který své drahé polovičce nevěnuje dostatek času. Když odjede na pracovní cestu, tak jeho přítelkyně zůstane s Felixem a jde s ním ven. On se však rozhodne vyjádřit jí svoji lásku. Druhého dne se vrací Felixův kamarád z obchodní cesty a je celý zoufalý z toho, že mu jeho přítelkyně nezvedá telefon a vůbec s ním nekomunikuje. Felix je z toho také nešťastný, nejen proto, že zradil svého nejlepšího kamaráda, ale ještě ho podvedl s jeho ženou. Ona si však uvědomí, co pro ni má větší cenu a rozhodne se ukončit vztah s Felixem. Ten je z toho celý pryč, a tak se zase uzavře do sebe.

Zanedlouho se však do jeho budovy nastěhuje nová slečna, která se přijde zeptat do jeho bytu na náhradní klíč, protože si zabouchla. V tom začne obdivovat jeho vystavené časopisy, kde má Felix své články. Slečna je začne chválit, aniž by věděla o Felixově autorství. Ten pozná, že ona je ta, kterou hledal.

Celý děj byl zastíněn filmem "Casablanca" a měl otevřený konec. Z mého pohledu to byla jedna z nejlepších komedií, na které jsem v poslední době byla. Představení trvalo okolo 90 minut a moc jsem si ho užila. Celkově bych mu dala 9/10.

9 / 10

Vršovické divadlo Mana

Zahraj to znovu, Same

Johana Kunzová

Odznak všestrannosti olympijských vítězů

Na letošním OVOVU se soutěžilo ve čtyřech disciplínách. Přesněji tedy: trojskok, 4x30 sekund za sebou skákání přes švihadlo (dopředu, dozadu, vajíčko a střídání nohou), hod medicinbalem vzad, 2 minuty sed-leh. Celé akce se zúčastnil rekordní počet dětí, přesněji okolo 240. Akce byla průměrně ohodnocena 7 z 10.

Pár otázek na Irenu Štermberovou

Jak složité z pohledu organizátora bylo připravit celou akci?

Vzhledem k tomu, že už tuto soutěž pořádáme po několikáté, tak to tak komplikované není. I když vzhledem k tomu, že se letos zúčastnil větší počet dětí, tak to trochu náročnější bylo.

Jak byste ohodnotila akci z 10?

8.

Co byste případně příště zlepšila?

Chtělo by to větší prostory, ke kterým se asi nedobereme, ale jinak jsem se vším spokojena

Názor rozhodčích Matěje Rambouska a Adama Klempíře (1. A)

Kolik byste akci dali z 10?

MR: 6

AK: 3

Co byste zlepšili na příští akci?

Oba: Na akci je moc lidí a málo rozhodčích.

Bahrain

Saudská Arábie

: Shrnutí víkendu v Bahrajnu

Úvodem něco o samotném závodě. Celá trať má délku 5,412 km a celkově obsahuje 3 DRS zóny, což jsou úseky, kde je povoleno použít pohyblivé zadní křídlo pro zvýšení rychlosti. Na trati se nachází patnáct zatáček, z nichž některé jsou velmi technické a vyžadují precizní jízdu. Délka celého závodu je 308,238 km, což odpovídá 57 kolům po okruhu.

V sobotu 2. března se jel první závod sezóny 2024 ve Formuli 1. Po zimní pauze jsme mohli očekávat mnoho změn, avšak tato změna nebyla vidět na první pozici, kterou bez jakéhokoli problému znovu převzal Max Verstappen s vítězným náskokem téměř 22,5 vteřiny.

Největší propad, který nastal, byl u týmu Alpine. Po velmi špatném testování se v kvalifikaci umístili na posledních dvou příčkách. V závodě skončil Esteban Ocon na 17. místě a Pierre Gasly na 18. místě. Pro Alpine je to jeden z nejhorších začátků sezóny vůbec.

Nejen Maxova dominance však nadále prosperuje. Tým Red Bull totiž vybavil oba své jezdce velmi kvalitními vozy, a proto také na druhém místě skončil Sergio Perez. Třetí místo si převzal Charles Leclerc, který ukázal své schopnosti a bojoval na špičce pole. S nejrychlejším kolem se pro velké překvapení také popasoval opět Max Verstappen.

: Shrnutí víkendu v Saudské Arábii

Závod v Saudské Arábii byl pro Olivera Bearmana zásadním okamžikem, kterým se dostal na samotnou špičku dění ve světě Formule 1. Jeho účast na startovní čáře ve voze Ferrari, kde nahradil Carlose Sainze, představovala velkou příležitost jak pro něj samotného, tak pro tým. Páteční kvalifikace byla pro Bearmana první zkouškou ohněm na této úrovni motorsportu a ukázalo se, že se s touto výzvou dokáže vyrovnat na výtečné úrovni. Nakonec obsadil krásné jedenácté místo, což bylo vzhledem k jeho nováčkovskému postavení v F1 více než uspokojivým výsledkem.

Do první řady se postavili Max Verstappen a Charles Leclerc; Sergio Perez zaujal třetí pozici na

startovním roštu, což naznačovalo, že tým Red Bull má ambice na vynikající výsledek.

Závod nedokončil Lance Stroll za Aston Martin a Pierre Gasly ani neodstartoval kvůli technickému problému už ve formačním kole, což bylo zklamání pro jejich týmy.

Na stupních vítězů se pak nakonec objevili Max Verstappen, Sergio Perez a Charles Leclerc, kteří svými výkony potvrdili své kvality a bojovali o každé umístění.

austrálie

: Shrnutí víkendu v **austrálii**

Třetí závod sezóny nás s sebou vzal do Melbourne, přesněji na okruh Albert Park. Trať zde měří 5,278 km a jezdci pojedou celkem 58 kol. Své schopnosti mohou piloti prokázat ve čtyřech DRS zónách a 14 zatáčkách, které tvoří náročnou kombinaci technických a rychlých pasáží.

Už před nedělním závodem se vyskytlo spoustu problémů v týmu Williams, kde Alex Albon se svým autem v prvním tréninku havaroval. Bylo však rozhodnuto, že i přes tuto nepříjemnost závod odjede, a to v autě Logana Sargaenta.

Závod byl plný zvratů. Max Verstappen musel ve třetím kole odstoupit kvůli problému s pravou zadní brzdou, která mu začala hořet. Pro tým Mercedes to také nebyl velmi úspěšný víkend. Lewisu Hamiltonovi selhal v sedmáctém kole

motor, a tak musel také ze závodu odstoupit. George Russell si držel velmi obstojné místo až do předposledního kola, kdy měl nehodu a havaroval. Tím pádem ani jednou z aut Mercedes nedojelo závod.

Teď už ale k pozitivní stránce. Na prvním místě skončil Carlos Sainz, který podal vynikající výkon a získal první vítězství v této sezóně. Na druhém místě se umístilo Ferrari, v čele s Charlesem Leclercem. Třetí místo obsadil Lando Norris. Čtvrté místo patřilo Oscaru Piastri.

Celkově byl tento víkend v Austrálii plný emocí a dramatických momentů, které znovu ukázaly, že ve formuli 1 se může stát cokoli až do samotného konce závodu.

Johana Kunzová

Doprava v Kladně

Kladno

- Omezení silničního provozu
- Omezení pěších

Výstavba nové železniční trati/žel. zast./aut. zas
uzavírka silnice před zastávkou a
možná uzavírka přilehlých chodníků

Velká dobrá

Výstavba nové železniční trati,
uzavírka přilehlých silnic (směr Velká Dobrá a
za školou)

Uzavřen kruhový objezd
(do 24. 5. 2024)

Nový měsíc, nový

zářímá

Dostupné ve
škole nebo na
sgagy.cz

Pind'a

Shetlandský pony je pojmenován po Shetlandských ostrovech vzdálených asi 160 km na severovýchod od Skotska, ležících na stejné severní délce jako jižní cíp Grónska. Dostal se na ostrovy před 2000 lety s norskými osadníky a zde se v drsných podmínkách stal nejmenším a nejotuzilejším poníkem na světě.

Shetlandští poníci jsou viděni ve všech barvách až na strakáče. Mají malou hlavu s širokým čelem, malýma ušima a poměrně širokou hubou. Silné a hluboké tělo má krátký hřbet a zád' je široká. Na svou postavu je velmi silný – je to jedno z nejsilnějších a nejodolnějších plemen vůbec i přes svůj malý vzrůst. Má jisté rovné kroky s vysokou akcí, a to i v hrubém, skalnatém terénu. Kopyta jsou malá a pevná. V zimě shetlandům naroste dvojnásobně hustá srst, která je chrání proti mrazivému podnebí Shetlandských ostrovů.

Klisna rodí po 333 dnech březosti jedno mládě. Hříbě je možné odstavit po půl roce věku.

Povahou je to velice milý, dobrácký koník, houževnatý a učenlivý, přiměřeně temperamentní.

Tento pony se dříve využíval v anglických dolech – díky své výšce se perfektně hodil k práci v podzemí. Shetlandští poníci se však využívají i dnes v Evropě jako jezdeckí poníci pro děti, nebo se také chovají v cirkusech.

Shetlandský pony snese v pohodě i pouhý přístřešek, ale nesnáší dusnou a vlhkou stáj. Ve vlhké stáji jeho dlouhá a hustá zimní srst provlhne a působí jako studený mokrý obklad. Tak se může stát, že tento úžasně otužilý koník nachladne a může vážně onemocnět.

Běžná cena Shetlandského ponyho je 20 000-55 000 Kč

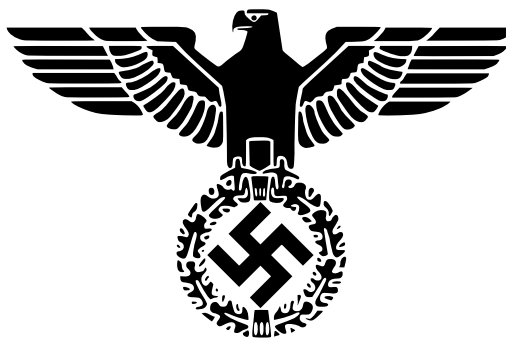

Metod Fikes

Proč se nefotit v Dsvětimi?

S „fenomémem“ focení se na místech, která pamatují (nejen) židovské utrpení nebo ho nějakým způsobem připomínají, jsem obeznámen již delší dobu. Velmi populární je takový židovský památník v Berlíně, který má připomínat šoou zavražděné židovstvo za druhé světové války. Místní pseudocelebrity na sebe v tomto parku tvořeném z kovových masivů upozorňují, propagují různé předměty, určití jedinci po těchto deskách dokonce skákalí (OK, v tomto případě se spíše jedná o neonacisty). Největší problém těchto fotek je ten, že osoby, které tato místa svou „estetickou“ potřebou narušují, si ani neuvědomují, čeho se dopouštějí. Nejde o to, že by se brutálně zmasakrovanému národu chtěli vysmívat, jde jen, čistě a pouze o negramotnost a neznalost v tomto oboru. O to více mě zaráží, když se něco takového stane na školní exkurzi našeho gymnázia v muzeu a památníku vyhlazovacího (to slovo je obzvláště důležité) tábora Osvětim-Březinka. Vybraní žáci se mohli „pokochat“ (omlouvám se za svůj cynismus, v tomto případě se ale jedná o nezbytnost) životem tehdejších vězňů, způsoby mučení, dokonce mohli také nahlédnout do plynových komor, zkrátka velmi poučná exkurze. Teď se zamyslete, dojdete k bráně, na níž je napsáno arbeit macht frei (práce osvobozuje), cynický a provokativní slogan těchto táborů (pravděpodobně nemusím zdůrazňovat, že v tomto případě práce opravdu neosvobozuje). Co by vás tak mohlo napadnout jako první? Pozastavíte se, zapřemýšlíte, nebo se zkusíte vcítit do neskutečných muk místního vězeňstva? Toto vybrané studentstvo se, světe div se, rozhodlo u brány vyfotit. Některé to dokonce tak rozesmálo, že je to donutilo se na této fotografii, volně visící na internetu, křenit. A já se ptám, jak je to možné? Jak jsem zmiňoval na začátku článku, někteří lidé zkrátka nevědí, o co se jedná, toto ale nedokážu brát v potaz, když se jedná o žáky výběrové, někdo by řekl i elitní školy a nevěřím tomu, že nikdo z návštěvníků se o téma nijakým způsobem neotřel. A vůbec, je správné se na těchto místech fotit a pózovat, s jakýmkoliv výrazem v tváři či za jakýchkoli podmínek? Abych byl fér, toto není poprvé, co jsem něco takového na stránkách SGAGY objevil. V roce 2022 se v říjnu odehrála stejná exkurze, návštěvníci zde samozřejmě také zanechali svou stopu skupinovou fotografií. Sice se snažili o, ehm, vážnější výrazy, i přesto si nemyslím, že něco takového je vhodné či vkusné. Na místech, kde lidé umírali v plynových komorách, hladem, prací, na místech, kde mizely rodiny, kde byly mařeny lidské životy čistě jen z důvodů etnických, na místech krutosti, ponížení, genocidy, nejdopornějšího chování v dějinách lidstva, by se neměl fotit nikdo.

Tomáš Vacek

Zmizelí lidé za vlády A. Pinocheta

Coup d'état

Každý stát funguje v nějakém politickém systému. Ať je to demokracie, monarchie nebo totalitarismus, vždy tam ten systém musí být. I přes to, že některé z nich vypadají neprůstředně, existuje možnost zvrácení, převratu. Každý puč nás posouvá dál nebo ukazuje, jak se převrat nedělá. Některé z nich se povedly, na některé by se rádo zapomnělo. Ať je to jakkoliv, zde je přehled těch za mě nejzajímavějších z minulého století.

1923

Výmarská republika

Milé děti, povím Vám pohádku. Žil, byl mladý Němec z Rakouska. Chtěl malovat, hlásil se na školu. Vysoce postavení kantoři mu ale pověděli: „Nemáš talent!“ (řekli to po německu, jazykem, který v této chvíli bohužel neovládám). Mladý Adolf se nafoukl, div neuletěl, chtěl bojovat a jeho přání bylo během 1. světové války vyplněno.

To, co následuje, pohádkou nebylo. Adolf Hitler šel ve stopách Benita Mussoliniho, který v roce 1922 uskutečnil Pochod na Řím. Hitler ale neměl za cíl Řím, nýbrž Berlín. Do svého pochodu svolával v Mnichově, kde „obsadil“ pivnici a snažil se svou řečí přilákat výše postavené Bavorska, aby mu pomohli táhnout na Berlín. To se nepovedlo. Začalo se střílet a Hitler se dostal do vězení, kde nadiktoval Mein Kampf (jedna z mála věcí, které umím i německy vyslovit). Nepovedený převrat se začal přezdívat Pivní puč.

Hitler se z vězení dostal již po necelém roce z pěti let. Kandidoval na prezidenta Výmarské republiky. Německo bylo s hospodářstvím v koncích. I přes to, že volby zvítězil Paul von Hindenburg, Hitler se stal roku 1933 kancléřem.

1948

ČSR

Píše se únor roku 1948 a vládu tvoří z většiny komunističtí ministři v čele s Klementem Gottwaldem. Ve Veřejné bezpečnosti Václav Nosek nahradil ředitele, ředitelem komunistickým. To našťvalo nekomunistické ministry, kteří naléhali, aby komunisté navrátili původního ředitele. Ministr vnitra Václav Nosek a Klement Gottwald tuto možnost odmítali, což vedlo k podání demise nekomunistických ministrů.

Nekomunisté udělali chybu, místo, aby svou demisí vyhrožovali Gottwaldovi, vystavěli mu novou dlážděnou cestu z demisí k cíli. Celé se to nechalo na prezidentovi Edvardu Benešovi. Gottwald stále naléhal, aby demise Beneš podepsal a mohl nahradit stávající ministry komunisty.

Naléhal formou vyhrožování, ale skutek neutekl ani po podepsání. Mezi Gottwaldovy nástroje pro převedení na lepší stranu patřilo zatýkání (VB patří komunistům), stávky a možnost zapojení SSSR. Beneš měl na mále, bál se Stalina jako všichni ostatní, a tak schválil 25. února 1948 demise ministrů. Gottwald celý převrat zakončil (lépe řečeno začal) velkou řečí na Václavském náměstí.

1973

Chile

Salvador Allende se snažil dostat na post prezidenta Chile čtyřikrát. Jeho kandidatura byla v letech 1952, 1958 a 1964 neúspěšná. Zlom však nastal ve volbách roku 1970 pod záštitou koalice Unidad Popular (Lidová jednota) spojující levicové, komunistické a socialistické strany, kdy získal 36 %, nejvíce ze všech kandidátů. CIA se chtělo dle odtajněných dokumentů (2023) pokusit o co největší narušení voleb tak, aby socialisté nebyli zvoleni, bránilo se například plakáty nebo rádiovým vysíláním. V Chile mají volby pouze jedno kolo a Chilský kongres rozhoduje mezi dvěma kandidáty s největším zastoupením. Rozhodnutí kongresu trvalo dlouho.

Aby toho nebylo málo, generál René Schneider, který velel chilské armádě, odmítal puč ze strany vojska, což se stalo jeho osudným gestem. Celkem byly tři pokusy o jeho únos. První pokus se odehrál 16. října 1970, únoscí ho chtěli unést z jeho domu, Schneider byl na dovolené. Druhý pokus – 19. říjen 1970 – únoscí ho chtěli přepadnout ve voze, když odjížděl z večere, on však odjel jiným automobilem. Třetí pokus, již úspěšný, 22. října 1970, se odehrál v Santiagu. Jel služebním vozem, který útočníci přepadli. Schneider byl několikrát prostřelen a 25. října 1970 umírá v nemocnici. Dle zveřejněných dokumentů CIA měla v celé této akci i ona sama své prsty. Paradoxně CIA chtěla zabránit zvolení Allendeho do funkce prezidenta, ale vražda Schneidera jeho zvolení ještě více upevnila, a tak od 24. října 1970 je prezidentem Chile Salvador Allende.

Allende nastoupil do úřadu 3. listopadu 1970. Chile tak začalo fungovat jako plně socialistický stát. Pokračoval jako bývalý prezident Eduardo Frei Montalvas znárodnováním velkých společností, stavěl školy a nabízel mléko zdarma pro děti. HDP v Chile rostlo, avšak brzy rostla i inflace (140 %).

Ten ale na svém místě nepřečkal dlouho. Již na začátku roku 1973 se začaly objevovat záměry o převratu, které zrodily tzv. tankový puč. Roberto Soupers šesti tanky M41, polopásovými obrněnými transportéry M3 a 80 vojáky z 2. pluku obklíčil 29. června 1973 Palacio de La Moneda (prezidentský palác) a ministerstvo obrany. Do ministerstva vjel tank a začalo se střílet do všech lidí, kteří zde právě byli. Sám Carlos Prats, vrchní velitel chilské armády, šel před vojáky inscenující puč a vyzval je, aby všeho zanechali. Postupně všem vojákům v tancích velel, aby z nich vystoupili.

Celou situaci zvrátil ještě příjezd Augusta Pinocheta s tanky, což vedlo k pozastavení celého převratu. Tankový puč byl tedy neúspěšný.

Opravdu? Sic tankový puč byl neúspěšný, ukázal jasně, že armáda je nestabilní, čehož využil August Pinochet, který pravděpodobně zinscenoval Allendeho smrt, která se doteď jeví jako sebevražda. Zřejmě shoda okolností, ale 11. září 1973 Allende umírá. Na trůn nastupuje Augusto Pinochet a vojenská junta, potlačí veškeré levicové strany a nastolí v Chile teror až do roku 1990. Pinochet zabíjí své odpůrce, ale nejvyšším jeho trestem je domácí vězení.

Jak to ukončit? Nijak. Svět je divný a každý politický systém má nějaké mouchy (občas i masařky obecné). Nezbyvá nám nic než čekat, čekat na další převrat, který nám třeba změni názor.

Patrik Sivek

Kladno (opět) v baráži

Rytíři Kladno se opět dostali do baráže, tentokrát s Jihlavou. Hrát se začíná 17. dubna, jak vše dopadne, se brzy dozvíme.

Po 16. prohře v řadě se fanoušci rozhodli zakročit, přestali fandit a vyvěsili transparent s textem „Jaromíre, fandíme tak, jako ty vedeš klub“. Frustrace je pochopitelná, Rytíři prožívají krušné období, své si myslí i primátor Kladna Milan Volf.

„Velká část fanoušků považovala Jaromíra za spasitele ledního hokeje na Kladně. Namísto rozkvětu sportu, který měl na Kladně vždy své místo a prim, sledujeme pouze otrěsné výsledky a s nedůvěrou čekáme, jak dopadne závěrečná baráž. Nemluvě o rozprodávání desítek hráčů do ostatních oddílů, za které Jaromír Jágr zinkasoval miliony korun, což se zpětně nikde nepromítlo do kvality mužstva. V kladenském hokeji je zcela evidentně něco hodně špatně. Přejde mi, bohužel, že je to výsledek manažerského selhání majitele Rytířů, protože mít obdobnou podporu jakýkoliv jiný majitel v České republice, tak vše funguje úplně jinak. Je asi už na čase, aby Jaromír Jágr nebyl ve vedení ledního hokeje na Kladně. Ten samý (kladenský) fanklub, který dříve nechtěl obdobné věci vůbec slyšet, nyní na stadionu místo fandění a sledování zápasu nosí potápěčské brýle a hraje badminton. Je smutné, že v Pittsburghu visí dres s číslem 68 vysoko nad tribunami a celý stadion a město Jaromírovi tleská, zatímco v jeho rodném městě kladenská hala pláče,“ nechal se slyšet.

Jaromír Jágr je kompletním vlastníkem klubu od roku 2017 a až do teď se klubu dostávalo nadstandardní finanční péče, okolo 40 milionů ročně, plus město zafinancovalo opravu stadionu (cca půl miliardy korun). Po schůzi s Milanem Volfem, která proběhla na začátku března, se dotace zkroutí o pět milionů.

Nabízí se mnoho otázek, třeba, proč se to nestalo dřív? Toto nebyla první sezóna, ve které se Rytířům nevedlo. Ve středu 20. března byl na schůzi zastupitelstva města Kladna schválený rozpočet pro rok 2024, město mělo doposud pro Rytíře prostředků dost, nyní jsou finance vyčleněné na investice ochuzené o něco okolo dvou set milionů.

Jaké je vůbec vysvětlení současné situace? Jaromír Jágr nepodal pádné vysvětlení, 20. března ale oznámil serveru hokej.cz že „tréninky jsou intenzivnější, je tam hodně bruslení a soubojů.“

Hlavně se ptám, má vůbec Kladno na to vyhrát další baráž? Vzhledem k tomu, že Rytířům se podařilo tuto sezonu vyhrát pouze čtyři zápasy a minulou dvacet, velké naděje jim nedávám.

Lyžařský kurz

Ve dnech 5. – 9. února vyrazily třídy kvinta B, kvinta A a 1.D spolu s pěti učiteli na lyžařský kurz do Rakouska, který je neodmyslitelnou součástí prvních ročníků vyššího gymnázia.

Ubytování jsme byli ve vesnici Stuhlfelden, která se nacházela nedaleko cíleného lyžařského areálu Wildkogel.

Hned první den, po dlouhé osmihodinové cestě autobusem, jsme rovnou skočili do přeskáčů nebo snowboardových bot a vyrazili na svah. Instruktoři zhodnotili naše lyžařské schopnosti a následující den nás rozřadili do pěti družstev. Čtyři družstva byla rozdělena podle výkonnosti a jedno bylo vyhrazeno snowboardistům. V těchto skupinách jsme lyžovali po zbytek lyžařského kurzu, vyjma posledního dne, kdy jsme se za odměnu mohli rozdělit do týmů, jak nám bylo libo. Skupiny neměly stálého instruktora. Instruktoři se v týmech střídali. Počasí nám velmi přálo, po většinu kurzu bylo slunečno a podmínky pro lyžařskou průpravu byly ideální.

Po celodenním poctivém lyžování na nás vždy čekala teplá a chutná večeře v podobě polévky a druhého chodu. Ani zbytek dne strávený na chatě rozhodně nebyla nuda. Každý večer probíhaly přednášky o bezpečnosti na horách nebo správné technice ježdění na lyžích či snowboardu. Mimo to jsme měli k dispozici pingpongový stůl, kde se večer co večer odehrávaly turnaje na život a na smrt.

V rámci odpočinkového odpoledne jsme se pěšky vydali do nedaleké vesnice, kde jsme měli možnost navštívit obchody a cukrárny.

Alžběta Kopernická

Pavlína Jurková

NATÁLIA
GERMÁNI

DENISA
BAREŠOVÁ

MARTIN
FINGER

ZUZANA
MAURÉRY

GYRIL
DOBRÝ

FILM NATÁLIE CÍSAŘOVSKÉ

JEJÍ TĚLO

INSPIROVÁNO ŽIVOTEM ANDREY ABSOLONOVÉ

scenář: NATÁLIA GERMÁNI, DENISA BAREŠOVÁ, ZUZANA MAURÉRY, MARTIN FINGER, GYRIL DOBRÝ, ZUZANA STIVŇOVÁ
produkce: VIKTOR SCHWABEC, NATALIANA KRNČOVÁ, ČESKÁ TELEVIZE, TPS ALENY MÜLLEROVÉ, výrobní společnost: KRISTÝNA DROZDOVÁ, režie: JAN BIELEKÁ, editorky: PETRA KRŠMÁŘOVÁ, ANETA DOKŮPKOVÁ
zvlášť: JAN DÁŇEL, zvuk: FRANTIŠEK ŠEC, PĚTR ČECHÁK, hudba: AID KID & PIANO, asistenti: JAN PĚJANA NOVOTNÝ, kamera: ILIJA BELYCH, zvuková: ANETA HONCZOVÁ, NATÁLIE CÍSAŘOVSKÁ, režie: NATÁLIE CÍSAŘOVSKÁ

V KINECH OD 16. LISTOPADU 2023

FILM BY 14 PRAHA PRODUCTIONS, S.R.O.

Vyhlášení sportovce roku 2024

Dne 23. 2. 2024 jsme se sešli v kladenském kině, abychom vyhlásili ty nejlepší sportovce našeho gymnázia. Tuto každoroční událost doprovázely dvě skvělé houslistky, paní Dagmar Sečkařová, všemi oblíbená učitelka hudební výchovy, a její kolegyně paní Michaela Šafaříková. Díky atmosféře, kterou do sálu vnesly, bych si troufla říci, že jsou nejen dobrými kolegyněmi, ale i přítelkyněmi. Dokázaly zapojit i celé publikum a po každé jedné písničce následoval nemalý potlesk.

Vyhlášení sportovce roku mělo hned několik kategorií. Největší pozornost si však získala Radana Lapáčková, která se stala se získanými 303 hlasy Osobností sportovního gymnázia Kladno. Zároveň se vyšplhala i na nejvyšší příčku v kategorii Nejlepší kmenoví sportovci a zároveň byla úspěšná i v kategorii „Chytré hlavy“. Více informací najdete na Instagramu či na stránkách školy.

Ceny předávalo vedení školy společně s letošními hosty, kterými byli Mgr. Milan Vácha, Adam Zajíček, Jiří Klesnil, Mgr. Marek Pakosta.

Tato akce se letos stala jedinečnou právě díky filmu, který jsme měli možnost zhlédnout po ukončení vyhlášení. Nový film „Její tělo“ vyvolal mezi všemi značnou debatu. Film je inspirován příběhem Andrey Absolonové, která byla v 90. letech jednou z našich nejúspěšnějších skokanek do vody. Kvůli poranění páteře však musela se sportem přestat a stala se neméně úspěšnou pornoherečkou Leou De Mae. Asi úplně nemá cenu zde nějak detailně popisovat děj. Kdo chce, může se na film podívat třeba na Netflixu, kam byl nedávno přidán. Já bych se na něj asi znovu nepodívala, není to však kvůli nějakému pohoršení. Jsem ráda, že jsem ho viděla, působil na mě však takovým zvláštním, pesimistickým, ponurým dojmem, což mi vadilo mnohem více, než nějaké nahé scény. Já se nicméně zeptala

několika studentů a učitelů na recenze. Bohužel se mi nepodařilo získat ze strany studentů více informací. Buď se jim nic psát nechtělo, nebo nechtěli vystupovat bez anonymity, nebo na filmu nebyli... Myslím si však, že to nikoho nějak životně nepoznamenalo a že jsou na tom názorově dost podobně. Jedné části se film vůbec nelíbil a přišel jí velmi nevhodný a druhé se naopak líbila pointa a film celkově. Jisté je to, že ať už na něj někdo měl špatný nebo záporný názor, byl určitě zaujat a zhlédl ho celý.

Radana Lapáčková

Laura Fikesová

Mgr. Martin Gebhart
Mgr. Irena Štermberová

Jelikož jsem se podílel na organizaci celé akce, stojím i za výběrem filmu “Její tělo”. Je zvykem, že po skončení akce se vždy promítá film se sportovní tematikou. Výběr filmů pro tento rok mi nepřišel moc lákavý; byly nám ze strany kina nabízeny snímky jako Ferrari, Air: zrození legendy nebo Creed 3. Když jsem si hledal více informací o filmech, zaujal mě film “Její tělo”, protože jsem o něm doposud neslyšel. Samozřejmě jsem věděl, že téma filmu je trochu kontroverzní a některé scény jsou odvážnější. V kině nás upozornili, že film je určen pro věkovou skupinu 15+ (což bylo organizačně zajištěno) a při otázce na odvážnost filmu nám řekli, že to není nic, co by dnešní mládež nezvládla.

Film se dotýká spousty témat, o kterých se domnívám, že je řeší současná generace. Hlavním motivem filmu je mladá sportovkyně, jejíž sportovní kariéra

skončila kvůli zranění. Je málo filmů, kde je nastíněno, že pokud sportovec vsadí vše na jednu sportovní kartu a nevyjde to, tak to pak může mít smutné konce. Výběrem filmu bylo téměř jisté, že určitě nějaká debata vznikne. Osobně si myslím, že nahota a sexuální rovina filmu nejsou pro diváky nic převratného. Například nynější populární seriál “Sedm schodů k moci” obsahuje obdobné scény a je vysílán od 20:00 večer. Pokud byste tento film viděli v soukromí, domnívám se, že se z něj kontroverzní téma ani nestane. Pokud někdo z diváků po skončení filmu otevřel téma morálních hodnot spojených s určitými profesemi, či třeba s OnlyFans, tak film splnil svůj účel. Pokud se někdo cítil trapně, nebo pohoršený, tím co viděl, tak mě to mrzí a troufám si říct, že snímek podobného typu se v dalších ročnících už neobjeví.

Mgr. Kateřina Dingová

Myslím, že byl velmi poučný, zvláště pro ty studenty, kteří se věnují sportu. Určitě jsem o nastíněných problémech přemýšlela. Bylo zajímavé sledovat, jak se vyvíjel osud hlavní hrdinky a lidí v jejím okolí, a také jejich charaktery. Jsem ráda, že jsem film viděla a pravděpodobně se na něj na Netflixu podívám znovu.

Mgr. Martina Dávidíková

Z mého úhlu pohledu byla dějová linka zajímavá, podle pravdivého příběhu. Film mohl být velmi citlivě a vkusně natočen. Ale nebyl. Zpracování bylo nevhodné pro promítání na školní akci. Některé scény byly čisté porno scény a při jejich promítání jsem se styděla za to, že se na ně musí žáci, ale i učitelé dívat. Očekávala jsem a ještě očekávám (třídní schůzky) nepříjemné reakce rodičů, na které budu muset odpovídat. Žáci, se kterými jsem hovořila, přijali film negativně. Rozhodně se přimlouvám za to, aby byl příště vybírán film promítaný v kině na školní akci s větší odpovědností a to i za cenu, že nebude o sportu.

Jakub Charvát, 3.A

Film by vskutku zajímavý, zábavný od pohledu, určitými pasážemi nekonečný až do uspokojujícího vyvrcholení (vtip). Bylo to jednoduše p*рно na plátně kina Hutník, ale jediné cenzury penisu, ty mě teda pohoršili :(5/10.

Jáchym Hašek, V. A

Nevím, kdo ten film vybíral a kdo ten film svolil, ale určitě má zvláštní nápad o zábavě pro adolescentní lidi. Věřím, že kontrola kinematografie bude příští rok pozornější. Na filmu se mi nelíbilo prakticky nic. Spíš co se nelíbilo a co tam prostě bylo. Nelíbila se mi zpráva filmu, že je prostě dobrý být pornoherečka jen proto, že nemůžeš dělat co sis vysnila.

Mgr. Zuzana Sýkorová

Výběr filmu se mi zdá v pořádku, byl povolený divákům od 15 let, dvě až tři scény bych možná označila za "choulostivé". Zároveň však nevidím problém v tom, že film, včetně těchto scén, zhlédli studenti vyššího gymnázia, obzvláště v dnešní době, kdy jedním kliknutím na internetu mohou vidět prakticky cokoli. V průběhu promítání jsem se párkrát otočila do sálu a potěšilo mě, že jsem neviděla nikoho, kdo by místo plátna sledoval display telefonu.

Mgr. Hana Vokounová

Film mě zaujal svým velmi aktuálním námětem, zpracováním a značnou syrovostí. Myslím si, že dobře ukazuje tvrdé prostředí vrcholového sportu a odvrácenou stranu vydrženého úspěchu. Vás mladé sportovce by měl vést k zamyšlení, že je dobré mít zadní vrátka pro případ, že najednou musíme sportovní svět opustit a jako obyčejní lidé se umět o sebe postarat. Pro naše studenty to znamená, že by školu neměli zanedbávat do té míry, jak to mnozí dělají... Konfrontace s porno světem byla strhující a zvláště pro mladší studenty a hlavně studentky až zbytečně tvrdá... Každý by si zhlédnutý film měl pro sebe zpracovat... Je dobře, že školní časopis se v této záležitosti angažuje.

Kateřina Polanská, 4.A

Film Její tělo se mi líbil. Zajímavý příběh Andrey Absolonové, dobře zpracovaný a myslím, že zaujal nejednoho studenta. Jediná připomínka k filmu je, že by nejspíš měl být přístupný až od 18 let, i přestože odhalené scény byly cenzurované. Ale i tak si myslím, že byl dobře zvolený, protože všichni studenti sledovali film napjatě do konce.

Jak se dala Andrea Absolonová na dráhu v podání Natalie Germani

Vítejte u mojí první recenze v životě a dovoluji Vám osvětlit film *Její tělo* a můj názor na něj.

Film *Její tělo* jsme zhlédli v souvislosti s vyhlášením sportovců roku z naší školy Sportovní gymnázium v Kladně. Natálie Císařovská, jež je režisérkou a scénáristkou filmu, se ve své filmové tvorbě zabývá sociálními tématy jako je sociální pohlaví či mražení lidských vajíček pro lepší pozdější početí.

V první polovině filmu jsou znázorněny tvrdé tréninky ve skocích do vody. Andrea Absolonová (hraje Natalie Germani) je cílevědomá, na sebe přísná, asi 20 letá žena. Hlídá si stravu a jí málo. Později se také ukáže, že chtěli její rodiče, aby byla úspěšná sportovkyně. Jenže utrpěla vážné zranění páteře, ze kterého se sice vyléčila, ale sportovat dále nemohla. Nespokojila se s prací prodavačky a našla si jinou cestu. Herectví v porno průmyslu jí přineslo velký zisk, slávu a komfortní život.

Předem bych chtěl podotknout, že jsem 18letý muž, který nemá zájem jako jeho vrstevníci o alkohol, párty a drogy, ale o sport, seberozvoj, zdokonalování se,

kvalitní trávení času s lidmi stejně zaměřenými a podobně.

Celkově produkce a postprodukce se na filmu projevila kvalitně. Nepamatuji si žádné přepálené záběry, ani nepříjemné zbarvení např. do modré nebo oranžové barvy. Co se týče zvuku, byl kvalitní, žádný šum, všem bylo vždy rozumět. Dabing do češtiny je také kvalitní, necvičené ucho ho téměř nepozná. Chyběl mi pocit, že se děj odehrával v minulém století, a to kvůli kvalitním záběrům, světlům a podobným.

Děj někoho osloví a někoho zase ne, mě neoslovil. Jednak mi to přišlo v dnešním světě naprosto běžné a normální. Také asi protože jsem velmi otevřený člověk a nedělá mi problém bavit se o intimních věcech a společenském tabu. Naopak tedy lidem, kteří zažili totalitní režim, může příběh Andrey Absolonové připadat dechberoucí, vzrušující. Celkově na mě děj působil plynule, nevtáhl mě, neprožíval jsem podobné pocity jako hlavní postava. Možná právě nádech 80., 90. let by mě vtáhl do děje a další prvky, které jsou součástí "starých, VHSkových filmů". V celku tedy film nebyl ničím pro mě výjimečným.

Debrueme
za Váš čas i názor

Žurnál

© Redakce Žurnálu Sportovního gymnázia, Kladno, Plzeňská 3103
2024, všechna práva vyhrazena